

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2018. évi március hó 23. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

végzést:

A másodfokú bíróság a kábítószer-kereskedelem büntette miatt **vádolt** ellen indított büntetőügyben a Kaposvári Törvényszék 15.B.273/2017/11. számú ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a vádlottat 9.934 (kilencezer-kilencszázharmincnégy) forint másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére az állam részére.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész eltérő minősítés miatt, valamint a büntetés súlyosbítása végett fellebbezett.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában, valamint a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján – az ügyészi fellebbezést fenntartva – a cselekménynek a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 176.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntette kísérleteként történő értékelésére, továbbá végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabására tett indítványt.

A vádlott védője a nyilvános ülésen az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott elsőfokú ítéletet a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban: Be.) 348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást mentesnek találta a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól; az tehát hiánytalan, teljes körűen felderített, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz, a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a büntető eljárási törvény rendelkezéseinek betartásával, a tényállás alapos és hiánytalan felderítéséhez szükséges körben folytatta le. Az ügy helyes ténybeli és jogi megítélésére szolgáló bizonyítékokat beszerezte; ezeket külön-külön, illetve együttesen is a logika szabályainak megfelelően értékelte, meggyőzően számot adva – a vádiratban foglaltakkal részben ellentétes – ténymegállapításairól. Tehát indokolási kötelezettségét is megfelelően teljesítette.

Az elsőfokú bíróság által a bizonyítékok mérlegelése körében kifejtett állásponttal egyetértve a másodfokú bíróság – a jogorvoslati kérelem tartalmára figyelemmel – mindössze az alábbiak kiemelését tartotta szükségesnek.

A tényállás megállapításának alapjául az elsőfokú bíróság helyesen fogadta el a vádlott beismerő vallomását; az általa elmondottakat a helyszíni szemléről készült jegyzőkönyv tartalma, valamint a hozzá csatolt fényképfelvételek minden kétséget kizáróan alátámasztották. Emellett beismerésének helyességét erősítették mobiltelefonja cellainformációi is, amelyek szerint valóban az általa megadott útvonalon közlekedett 2016. július 22-én.

Az elsőfokú bíróság ezen felül – a Be.78.§ (1) bekezdésében rögzített elv alkalmazásával, a bizonyítékok szabad mérlegelése útján – az ügyészi érveléssel szemben arra az álláspontra helyezkedett, hogy a jelentős mennyiség alsó határát alig meghaladó hatóanyag-tartalmú kábítószer mennyiségéből, továbbá a vádlott közvetítői magatartásából nem következik minden kétséget kizáróan, hogy tudott volna a kábítószer további sorsának tervezett vagy lehetséges alakulásáról. Ezzel ellentétes objektív adat az eljárás során nem merült fel.

A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróságnak a Be.352.§ (3) bekezdése értelmében sem eljárásjogi lehetősége, sem oka nem volt a bizonyítékok elsőfokú bíróságtól eltérő értékelésére.

E tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést a vádlott bűnösségére, és a cselekmény minősítése is mindenben megfelel a büntető anyagi jogszabályoknak.

A tényállás megalapozottsága folytán az ügyész által a kábítószer forgalomba hozatala körében kifejtett érvek nem voltak elfogadhatók. Ugyanakkor a fellebbviteli főügyészség a kábítószer forgalomba hozatala mellett, másodlagosan a Btk.176.§ (1) bekezdésének II. fordulatában meghatározott elkövetési magatartás, a kábítószer átadása kísérletének a megállapítására is indítványt tett.

A másodfokú bíróság azonban az alábbi indokokra figyelemmel a fellebbviteli főügyészség ezen álláspontjával sem értett egyet.

A Btk.176.§ (1) bekezdésének II. fordulatában meghatározott, átadással elkövetett kábítószer-kereskedelem megállapíthatósága körében érvényesülő ítélkezési gyakorlat a szóban forgó elkövetési magatartást szűken értelmezi; megállapításának tehát csak akkor lehet helye, ha az adott helyen és időben a kábítószer birtokló személyében történő változásnak a feltételei közvetlenül és maradéktalanul fennállnak, az érintett személyek fizikai közelsége folytán ez azonnal vagy nagyon rövid időn belül bekövetkezhet (*BH2003. 182. számú eseti döntés*).

A vádlottat azonban az átadás tervezett helyétől (.....) számottevő távolságra, községben érték tetten, közúti ellenőrzés során. Ebből kifolyólag a kábítószer átadásának reális lehetősége még nem állt fenn. Ez pedig azt jelenti, hogy az átadásnak nem a Btk.10.§ (1) bekezdése szerinti kísérlete, hanem annak legfeljebb a Btk.11.§ (1) bekezdésében meghatározott – egy vagy több – előkészületi magatartása valósult meg.

A megváltozott jogi környezet ellenére továbbra is irányadó *I/2007. Büntető jogegységi határozat III/3. pontja* értelmében pedig a fogyasztói típusú elkövetői magatartás befejezett alakzatának tanúsítása kizárja bármely terjesztői típusú elkövetési magatartással megvalósuló bűncselekmény – enyhébb megítélésű – előkészületének megállapítását. Ezért nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott cselekményét a Btk.178.§-ában szabályozott kábítószer birtoklása körében értékelte.

Pontosításra szorult ugyanakkor az elsőfokú bíróság jogi indokolása az egyes kábítószerre vonatkozóan.

A Btk.459.§ (1) bekezdésének 18. pontja szerint a kábítószer fogalmát három jogszabály határozza meg, az elsőfokú bíróság azonban elmulasztotta megjelölni, hogy a vád tárgyává tett anyagok mely keretjogszabály alapján minősülnek kábítószernek.

Az amfetamin a Btk.459.§ (1) bekezdésének 18. pont b) alpontjában meghatározott, az 1979. évi 25. törvényerejű rendelettel kihirdetett, a pszichotrop anyagokról szóló, Bécsben, az 1971. évi február hó 21. napján aláírt egyezmény mellékletének II. jegyzéke alapján, míg az MDMA-CHMICA a Btk.459.§ (1) bekezdésének 18. pont c) alpontjában meghatározott, az emberi alkalmazásra kerülő gyógyszerekről és egyéb, a gyógyszerpiacot szabályozó törvények módosításáról szóló 2005. évi XCV. törvény 2. számú melléklete A) jegyzékének 73. pontja alapján minősül kábítószernek.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság nagyjából helyesen tárta fel és azokat a tényleges súlyuknak megfelelően is értékelte.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint ugyanakkor a vádlott bűnösségére is kiterjedő beismerő vallomása nem volt *tényfeltáró* jellegű. Ez egyrészt abból adódott, hogy a nyomozó hatóság őt tetten érte, az általa szállított kábítószer pedig lefoglalta; másrészt sem a saját, sem mások büntetőjogi felelősségére vonatkozóan nem szolgáltatott olyan további adatokat, melyeket a nyomozó hatóság tőle függetlenül, nagyjából objektív bizonyítékok alapján meg ne szerzett volna. Nem tárta fel sem megbízójának, sem annak a személynek az azonosításra alkalmas adatait, akitől a kábítószern átvette stb.

Az elsőfokú bíróság által rögzített bűnösségi körülményekre figyelemmel a másodfokú bíróság maga is egyetértett a Btk.82.§ (2) bekezdésének b) pontjában meghatározott enyhítő rendelkezés alkalmazásával.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság által megállapított jogkövetkezmények kellően szolgálják a Btk.79.§-ában meghatározott büntetési célokat, ekként azok súlyosítására nem volt törvényes lehetőség. Következésképpen az ügyész által a büntetés súlyosítása érdekében bejelentett fellebbezés sem volt megalapozott.

Összességében tehát a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.371.§ (1) bekezdése alapján – helyes indokainál fogva – helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be.381.§ (1) bekezdése alapján a vádlott köteles megfizetni.

Pécs, 2018. március 23.

Dr. Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr. Hudvágner András s.k. előadó bíró, Dr. Bencze Beáta s.k. bíró

A Kaposvári Törvényszék 15.B.273/2017/11. számú ítélete a Pécsi Ítélőtábla Bf.II.59/2017/4. számú végzése folytán a 2018. évi március hó 23. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

. Krémer László s.k.
a tanács elnöke

tisztviselő